

Asian Research Association

INDIAN JOURNAL OF MULTILINGUAL RESEARCH AND DEVELOPMENT

Sangam Women Poets: Semantic Techniques

சங்கப் பெண் கவிஞர்கள்: சொற்பதிவு நுட்பங்கள்

S. Suja ^{a,*}

^a Department of Tamil, Dwaraka Doss Goverdhan Doss Vaishnav College, Chennai-600106, Tamil Nadu, India.

*Corresponding author Email: kurinjipirai@gmail.com

DOI: <https://doi.org/10.54392/ijmrd2242>

Received: 03-10-2022; Revised: 29-11-2022; Accepted: 12-12-2022; Published: 30-12-2022

Abstract: The greatest vacuum in the world of Tamil literature was prevented by the reprinting of Sangam copies. Editors like C Vai Tha, U Ve Sa, Sowri Perumal Arangan, and others accomplished that great task perfectly. It is noteworthy that the study and reading of Sangam literature has been disrupted and has revived many fields of study on their own and occupies an incontrovertible place in the world of literary studies. Just as Sangam literature is an incontrovertible copy in the world of literature, so women have been the dominant race in the early years of human social dialectics. At a time when the remains of matrilineal society are being forgotten, getting to know the women authors of Sangam literature who have recorded the tribal way of life, and their semantic technique through their works would be a retelling of the vanished vocabulary historical past. Out of the 18 books contained within the Sangam literature collection, 30 women poets have contributed. Of them, 15 sang only Akam songs. There were 8 people who sang only Puram songs and 7 sang both. In the entire Sangam literature, the compositions of the women poets do not appear in the two volumes of Ainkurunooru and Kalithokai, which are a limited collection, rather than a collection of single songs. Similarly, there are no records of women in the Paripaadal and Pathupattu songs, which are placed too backward in the chronology. This article illustrates the semantic technique of the women poets by taking only one or the first word in the Sangam literature, which appears in 154 poems written by female poets.

Keywords: Sangam literature, Women poets, Lexical techniques, Avvaiyar, Thomaram, Veppar

Language: Tamil

முன்னுரை

‘ஒரு நாட்டின் பண்டைய வரலாற்றையறியப் புத்தகமுஞ் செய்யுளுந்தான் வேண்டுமென்பதில்லை. அந்நாட்டு மொழி அல்லது சொற்கள் கூட வரலாற்றுரைப்பனவாகும்’ (Devaneyya Pavanar, 2009).

தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஏற்படவிருந்த மிகப்பெரிய வெற்றிடம் சங்கப் பிரதிகளின் மீள்பதிப்பின் மூலமாகத் தடுக்கப்பட்டது. அந்த மிகப்பெரிய பணியை சிவைதா., உ.வே.சா., செளரிபெருமாள் அரங்கன் உள்ளிட்ட பதிப்பாசிரியர்கள் செவ்வனே செய்து முடித்தனர். சங்க இலக்கியப் பயில்வும் வாசிப்பும் தடைபட்டு மீண்டு பல ஆய்வுக் களங்களைத் தன்னளவில் கிளர்த்தி இலக்கிய ஆய்வு உலகில் என்றும் மறுக்க முடியாத இடத்தை இன்றும் பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இலக்கிய உலகில் மறுக்க முடியாத பிரதியாக சங்க இலக்கியம் இருப்பதைப் போலவே, மனிதச் சமூக இயங்கியலில் தொடக்க காலத்தில் தலைமை இடம் பெற்ற இனமாகப் பெண்கள் இருந்துள்ளனர். தாய்வழிச் சமூக எச்சங்கள் மறக்கப்பட்டு வரும் இச்சூழலில் இனக்குழு வாழ்க்கை முறைகளைப் பதிவாகக் கொண்ட சங்க இலக்கியத்தின் பெண் படைப்பாளிகள் குறித்தும் அவர்தம் படைப்புகள் வழி அவர்களது சொற்பதிவு நுட்பம் குறித்தும் அறிந்துகொள்வது மறைந்துபோன சொல் வரலாற்றுப் பழமையையே மீள எடுத்துரைக்கும் பதிவாக அமையும்.

சங்க இலக்கியம் என்ற தொகுப்பினுள் அமையும் 18 நூல்களுள் 30 பெண்பாற் புலவர்களின் பங்களிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவர்களுள் அகப்பாடல்கள் மட்டும் பாடியவர்கள் 15 பேர். புறப்பாடல்கள் மட்டும் பாடியவர்கள் 8 பேர், அகமும் புறமும் பாடியவர்கள் 7 பேர். ஒட்டுமொத்தச் சங்க இலக்கியத்துள் உதிரிப்பாடல்களின் தொகுப்பாக இல்லாமல் வரையறுக்கப்பட்ட தொகுப்பாக உள்ள ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை என்ற இரண்டு தொகைகளிலும் பெண்கவிஞர்களின் பாடல்கள் இடம்பெறவில்லை. அதுபோலவே காலவரிசையில் மிகவும் பின்னோக்கி வைக்கப்படும் பரிபாடலிலும் பத்துப்பாட்டுகளிலும் பெண்களின் பதிவுகள் இடம்பெறவில்லை. எஞ்சிய இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ள பெண்புலவர்களின் சங்க இலக்கியப் பங்களிப்பாக 154 பாடல்களை ந.சஞ்சீவி தனது சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணையில் குறிப்பிட்டுள்ளார் (Sanjeevi, 1973). இந்த 154 பாடல்கள் இக்கட்டுரைக்கு முதன்மைத் தரவாக அமைகின்றன. பெண் புலவர்களால் எழுதப்பட்ட 154 பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள, சங்க இலக்கியங்களில் ஒரே ஒரு இடத்தில் அல்லது முதலில் இடம்பெற்ற சொல்லை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு பெண்புலவர்களின் சொற்பதிவு நுட்பத்தை எடுத்துக்கூறுவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

சொற்கள் குறித்த ஆய்வுகள் ஒரு மொழியின் சிறப்பினை மேலும் நுண்மையான தளத்தில் அணுகும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தருகிறது. அதனால்தான் பாவாணர் 'எம்மொழியிலும் ஒரு பொருட்குப் பல சொற்களிருப்பின், அவை யாவும் பருப்பொருளில் ஒத்திருப்பினும் நுண்பொருளில் ஒத்திரா. ஆகவே, ஒருபொருட் பல சொற்களெல்லாம் நுண்பொருள் வேறுபாட்டையுடையன' (Devaneyya Pavanar, 2009). சொல்லடைவு ஆய்வுகள், தாமஸ் மால்டன் தாமஸ் லேமானின் சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு, Pre Pallava index, சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு, தமிழ்ச் சொல்வளம் எனப் பல முக்கிய நூல்கள் இலக்கியச் சொற்களை ஆய்வுநோக்கில் அணுகும் முறையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன (Malten & Lehman, 1993). தமிழின் மிகச்சிறந்த வளமாகச் சொல் வளத்தை இராபர்ட் கால்டுவெல் குறிப்பிடுகிறார் (Caldwell, 1856).

சங்க இலக்கியத்தின் 2371 பாடல்களை 473 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். சங்கப் பாடல்களைப் பாடிய புலவர்கள் வெவ்வேறு காலங்களை மட்டுமல்ல நிலப்பரப்புகளைச் சார்ந்தவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். அவர்களின் பெயர்களோடு தொடர்புடைய ஊர்களையும் சேர்த்து வழங்கும் மரபுப் பின்னணியில் இதனை நாம் உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள முடியும். அவர்களது படைப்புகளில் அவர்கள் பயன்படுத்திய சொற்களை அவர்களது வழக்கங்களும், வாழிடமும் தீர்மானித்துள்ளன. இந்த அடிப்படையில்தான் சில அரிய சொற்கள் சில புலவர்களின் பாடல்களில் மட்டும் இடம்பெற்றுள்ளன.

மனிதச் சமூகம் தோன்றிய காலம் தொடங்கி நாகரீக வளர்ச்சிபெற்று அறிவியல் துறைகளில் சிறந்து விளங்கும் இன்றைய சூழல் வரை பல்வேறு படிநிலைகளைக் கடந்து வந்திருக்கின்றது. இந்தப் படிநிலை வளர்ச்சி கிடைமட்டம், செங்குத்து என இரண்டு தளங்களிலும் அமைகின்றது. இந்த இடைப்பட்ட காலப் பகுதியில் மனித வாழ்வியலை மனிதனின் படைப்புகள் தீர்மானித்துள்ளன. சில நேரங்களில் சூழலும் தேவையும் புதிய பல படைப்புகளை நோக்கி மனிதச் சமூகத்தை முன்னோக்கிச் செலுத்துபவையாக அமைந்திருக்கின்றன. அன்றாட வாழ்வியல் தேவைகளுக்கான படைப்புகளும் கலைப்படைப்புகளும் இந்தப் பின்னணிகளில் உருவாக்கப்பட்டவையே. பகுத்தறிவுச் சமூகமான சங்கச் சமூக மக்கள் அவர்களது வாழ்வியலுக்குத் தேவையான புழங்கு பொருட்களை இயற்கையின் பின்னணியிலேயே வடிவமைத்துக் கொண்டனர். அவர்களது குடியிருப்புகளும், உடையும், உணவும், உணவுப் படைப்புகளுக்கான பொருட்கள் பற்றிய சங்கப் பதிவுகளைப் பார்க்கும் போது இக்கருத்து தெளிவாகும்.

மானுடச் சமூகங்கள் எல்லாம் தாம் வாழும் சுற்றுச் சூழலுக்கும் ஏற்ப வாழ்ந்தாக வேண்டும். இந்தப் படிமுறையில் சமூகங்கள் தத்தம் சொந்த நோக்கத்திற்கேற்ப இயற்கை உலகை வடிவமைக்கப் பல்வேறு தந்திரோபாயங்களையும் அணுகுமுறைகளையும் வளர்த்தெடுத்துள்ளன (Bakthavachala bharathi, 2008).

புழங்குபொருள் உருவாக்கத்தின் பின்னணி குறித்த பக்தவச்சல பாரதியின் மிக அறியப்பட்ட முக்கியக் கருத்து இது. சங்கப் பெண் புலவர்களின் பாடல்களில் இத்தகைய சில புழங்குபொருட்கள் பற்றிய பதிவுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள், 'சோறு சொறி குடை' என்ற சொல் குறிப்பிடத்தக்கது. நற்றிணைப் (நற்.335) பாடலில் வெள்ளிவீதியார் குடம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார் (Balasubramanian, 2009).

சோற்றை இட்டுவைக்கின்ற குடை/ குடம் என்கிற பொருண்மையில் இச்சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். கடற்கரைச் சோலையில் முள்ளுடைய இலையுடன் இருக்கும் தாழையின் கூம்பிய அரும்பிற்கு உவமையாக இச்சொல் இடம்பெற்றுள்ளது. விழாக் காலங்களின் போது அளவில் பெரிய மண்பானையாகிய மிடாவில் சோறு உருவாக்கியது பற்றிக் குறிஞ்சிப்பாட்டு குறிப்பிடுகின்றது (குறி.201) உணவு உண்ணக்கூடி கலம் / தட்டு/ மண்டை பற்றியும் அதனை விளக்கி வைத்தல்/ பாத்திரம் தேய்த்தல் பற்றியும் புறநானூற்றின் 120ஆம் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. தசம்பு என்னும் பாணை/ குடம் பற்றி நற்றிணை (84:6) புறநானூறு (புறம். 33:3, 224:2, 239:16, 377:18) பதிற்றுப்பத்து (42:11, 43:34) மலைபடுகடாம் ஆகிய நூல்கள் பரவலாகக் குறிப்பிட்டுள்ளன. திருமண நிகழ்வின்போது முதுசெம்பெண்டிர் அவர்களது உச்சியில் நிறை நீர்க் குடத்தைக் கொண்டவர்களாகத் திருமணச் சடங்கில் பங்கேற்றதை நல்லாழர்க்கிழார் (அகம். 86) பதிவு செய்துள்ளார். வெள்ளி வீதியார் மட்டுமே குடை/குடம் என்கிற சொல்லைச் சோறு இட்டுவைக்கும் பாத்திரமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார் (Duraisamy Pillai, 2008). இந்த ஒரு இடத்தில் மட்டுமே இச்சொல் சங்க இலக்கியத்தில் பயின்று வந்துள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

காக்கைப்பாடியியார் - தோமரம்

பதிற்றுப்பத்தின் ஆறாம் பத்தினைக் காக்கைப்பாடியியார் பாடியுள்ளார். பதிற்றுப்பத்தில் இடம்பெற்றுள்ள ஒரே பெண் புலவர் இவர் மட்டுமே. ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டது இப்பத்து (Duraisamy Pillai, 1973). இதன் 54ஆம் பாடல் அரசனது தோற்றத்தைக் கண்டு வாழ்த்துவதாக அமைகிறது. பெரும் பாசறையைக் கொண்ட பகைவர் நாட்டில் வீரமுரசம் போர்க்களத்தில் ஒலியெழுப்ப, தோமரத்தினைத் தனது வலப்பக்கத்தில் ஏந்தியவர்களாய் பகைவர்களுக்கு அச்சம் செய்யும் பொருட்டு இளையரோடு எழுகின்ற பகைவர்களின் யானைப்படைகளைக் கண்டால் அதன் மேற் செல்லுகின்ற படைகளுக்குத் தலைவனாக விளங்குவனே என்று சேரலாதனின் படை பற்றிக் கூறும்போது அவர்கள் தோமரம் என்ற தண்டாயுதத்தைத் தன் கையில் கொண்டவர்களாகக் கூறியுள்ளார்.

தோமரம் என்ற சொல் தமிழ் இலக்கிய வரிசையில் முதன் முதலில் காக்கைப் பாடியியாரின் பதிற்றுப்பத்துப் பாடலில்தான் இடம்பெறுகிறது. இதனையடுத்துப் பெருங்கதை, கம்பராமாயணம், வில்லிபுத்தூரார் பாரதம், திவாகர நிகண்டு, பிங்கல நிகண்டுகளில் இடம்பெற்றுள்ளது. பெருங்கதையும் கம்பராமாயணமும் எறியும் ஆயுதமாக இச்சொல்லைக் குறித்துள்ளன. வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தில் இரும்பினால் செய்யப்பட்ட உலக்கைகையாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டு நிகண்டுகளும் கைவேலை ஒத்த நீண்ட குத்தாயுதமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளன. பதிற்றுப்பத்தில் இரும்பினால் செய்யப்பட்ட ஆயுதமாக இருக்கிறதா என்பதற்குக் குறிப்பு இடம் தரவில்லை. ஆனால் தமிழர்களின் பழம்பெரும் தெய்வமாகக் குறிப்பிடப்படும் முருகனைத் தண்டாயுதபாணி என்று வழங்கும் மரபு உள்ளது. அவனின் கையில் இருக்கும் பிரம்பினையொத்த வளைந்த குச்சியே தண்டாயுதம். ஆங்கிலத்தில் பூமராங் என்று அழைக்கப்படும் வளரியை ஒத்த ஆயுதமாக இதனை ஊகிக்கலாம். புறநானூற்றில் வேள் எவ்வி தனது மார்பில் வேல்தொடுத்துப் புண் பெற்றான் என்ற செய்தி அறிந்து அச்செய்தி பொய்யாக இருக்க வேண்டும் எனும்போது அந்தப் பொய்க்கு அகுதையின் பொன்புனைத் திகிரி எனும் படையை உவமையாகக் கூறுகிறார் திகிரி எனும் படையைச் சக்கரப் படை என்றும் வளரி என்றும் இருவேறு நிலையில் பொருள்கொள்ளும் போக்கு இருந்துள்ளது. என்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. மிலாறு பொருள் தரும் வலாஅர் என்ற சொல் புறநானூற்றில் (புறம்.181) மட்டும் ஒரே இடத்தில் மட்டும் பயின்று வந்திருப்பது இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது (Swaminatha Iyer, 2014).

ஒளவையார் - வெப்பர்

சங்க இலக்கியத்தில் பலவகையான உணவு வகைகளைப் பற்றிய குறிப்புகளைக் காணமுடியும் நாரை உண்டு கழித்த வெள்வயிறு கொண்ட ஆமையின் தசையை உழவர்கள் தங்கள் உணவுக்குக் கொண்டு செல்லும் காட்சியை ஐங்குறுநூறு பதிவுசெய்துள்ளது (ஐங்.81). திருமணத்தின்போது செய்யப்பட்ட உளுந்தங்களியைப் பற்றி அகநானூறு (அகம்.86) குறிப்பிட்டுள்ளது. அவரை துவரை

முதலானவற்றோடு சிவந்த இறைச்சியைக் கலந்து அது வேறுபடத் தோன்றாதவண்ணம் உருவாக்கப்பட்ட வெண்மையான துவையலைப் பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிட்டுள்ளது. மேலும் ஆற்றுப்படைநூல்கள் சங்க மக்களின் திணை சார்ந்த உணவு முறைகள் பற்றி விரிவாகக் கூறியுள்ளன. மேலும் வறுமையில் உழன்ற மக்கள் உண்ட குப்பை வேளைக்கீரை உணவைப் புறநானூறு பதிவுசெய்துள்ளது. எளிமையான புல்லரிசி உணவு பற்றியும் புறநானூறு பதிவுசெய்துள்ளது. அதனை அழகாக புற்கை என்னும் கலைச்சொல்லில் குறிப்பிட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. புறநானூற்றில் மட்டுமே இச்சொல் இடம்பெற்றுள்ளது. புறம்.64ஆம் பாடலில் நெடும் பல்லியத்தனார் 'நெடுநீர்ப் புற்கை' என்று இச்சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். குறைந்த அளவு சோற்றுப் பருக்கைகள் கொண்ட அதிக அளவு நீர் கொண்டமைந்த கூழ் போன்ற உணவாக இதனை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம். நக்கண்ணையார் 84ஆம் பாலில் முக்காவனாட்டு ஆமூர் மல்லனின் வீரம் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது 'என்னை புற்கை உண்டும் பெருந்தோளன்னே' (புறம்.84) என்கிறார். கூழ் என்பது அன்றும் இருந்துள்ளது. பிற இறைச்சி உணவுகளோடோ துவையல் போன்ற ஊன் அல் உணவுகளோடோ ஒப்பிடும்போது கூழ் உடல் வலிமைதரக்கூடிய உணவு அல்ல. அத்தகைய உணவினை உண்டாலும் ஆமூர் மல்லன் வலிமையுடையவனாக இருக்கிறான். அவன் போர்க்களம் சென்றால் எதிர்த்துவரும் மள்ளர்களுக்கு உமணர்களுக்கு அச்சம் தருகின்ற மேடு பள்ளம் கொண்ட துறை போன்று அச்சத்தைத் தருபவனாக இருப்பான் என்கிறார்.

சங்க இலக்கியத்தில் பரவலாகக் கள் பற்றிய பதிவுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. போர்க்களத்தில் தனது வீரத்தைச் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டிய வீரனுக்கு அதிகப்படியான கள்ளை வார்க்கும்படிச் கூறும் காட்சிகளைப் புறநானூற்றில் காணமுடியும், பிழி, களி, நறவம், நறவு, நறா, மது, தேறல், வல்சி, தேக்கள், தோப்பிக்கள், பூக்கமழ் தேறல் எனப் பலவகைகளைக் இலக்கியங்கள் பதிவுசெய்துள்ளன. பெண்கள் கள் உண்டு மகிழ்ந்ததைப் பரிபாடல்/ புறநானூறு மூலம் அறியமுடிகிறது. கள் உண்டு களித்தவர்களின் இயல்பை, நிலையைப் பரவலாக இலக்கியங்கள் பதிவுசெய்துள்ளன. கள் பருகியவர்களின் கண்கள் சிவந்து காணப்படுதல், குளிர் நடுக்கத்தைக் கள் போக்குதல், பரிசில் வேண்டிச் சென்ற பாணர்களின் வழிநடைக் களைப்பைத் தீர்க்கும் பொருட்டுக் கள் வழங்கப்பட்டமை பற்றிப் புறநானூறு கூறுகின்றது. இந்த வரிசையில் புறநானூற்றின் 269ஆம் வெப்பர் என்கிற புதிய சொல் கள்ளைக் குறிப்பிட ஒளவையாரால் பயன்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஒளவையார் உண்டாட்டு நிகழ்வை இப்பாடலில் பதிவு செய்துள்ளார். அப்பாடலில் வீரனொருவன், வெட்சிப்போரில் கவரப்பட்ட ஆநிரையை மீட்கவந்த வீரர்களின் செயலைத் தடுப்பதற்காக மது வேண்டாம் என்று மறுத்து வாளேந்திப் போரிட்டு அவ்வீரர்களைக் கொன்றது பற்றிக் கூறுகின்றார். இங்கு குறிப்பிடப்படும் மது 'புத்தகல் கொண்ட புலிக்கண் வெப்பர்' எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. புலியின் கண் மதுவிற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அது நிறத்திற்கு உவமையா பண்புக்குவமையா என்று ஐயறும் போக்கினைக் கொண்டுள்ளது. வெப்பு, வெப்பள், வெம்பல் வெம்பு முதலான செற்கள் வெம்மைத் தன்மையைக் குறிக்கின்றன. எனவே வெப்பர் என்ற சொல் வெப்பமான முதிர்ந்த மதுவைக் குறிப்பதாக ஒளவையார் பயன்படுத்தியுள்ளார். சங்க இலக்கியத்தில் புதிய அரிய சொல்லாக பண்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட பெயர்ச்சொல்லாக இச்சொல் உள்ளது.

பெண்பாற் புலவர்களின் பருவகால அறிவு

சங்கப் பெண்பாற் புலவர்களின் பதிவுகளில் அவர்களது பருவகால அறிவையும் உழவு அறிவு நுட்பத்தையும் சில இடங்களில் காணமுடிகின்றது. கழார்க் கீரன் எயிற்றி இயற்றிய குறுந்தொகை 261ஆம் பாடலை அத்தகைய பதிவாகக் கூறமுடியும். மழை பொழியும் காலத்தைக் கருத்தில் கொண்டு பழமழை, புதுமழை, சில்பெயல் என்று தமிழர்கள் மழைக்குப் பெயரிட்டுள்ளனர். இந்தப் பாடலில் பலநாட்களாகப் பெய்யும் மழை முதலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. காரகாலத்தில் நெடுநாட்களாக மழை பொழிந்ததன் காரணமாகச் சிதட்டுக்காயாகப் போகின்றன எள்ளின் காய்கள். எள் பயிறுக்குச் சிறந்த காலமாக சில்மழை பெய்யும் காரகாலத்தின் இறுதிமழைக் காலம் கூறப்பட்டுள்ளது. பொதுவாகச் சிறிது மழை பொழியும் கோடை மழையிலேயும் மானாவாரிப் பயிராக விளையவைக்கும் நிலையிலும் எள் நல்ல பலனைத் தரக்கூடிய பயிர். இப்பாடல் தமிழர்களின் பருவநிலை அறிவை மட்டுமல்லாமல் சொற்பதிவு நேர்த்தியையும் எடுத்துரைக்கின்றது. நெற்று இல்லாத வெற்றுப் பயிர்/ வெற்றுக்

காய்களைப் பொக்கு என்ற சொல்லால் குறிப்போம். கழார்க்கீரன் எயிற்றி சிதட்டுக்காய் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். சிதடன், சிதடு என்கிற பார்வையற்றவர்களைக் குறிக்கும் சொற்கள் புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளன என்பது இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

பெண்பாற் புலவர்களின் பருவகால அறிவை எடுத்துக்காட்டும் மற்றுமொரு சான்றாகக் காக்கைப்பாடினியாரின் பதிறுப்பத்துப் பாடல் உள்ளது. ஒட்டுமொத்தச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களுள் பருவம் குறித்துப் பரவலாகப் பேசப்பட்டுள்ளது. ஓதல், பகை, தூது, வென்றி, பொருள் முதலான பல்வகைக் காரணங்களால் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லும் தலைவன் குறித்த காலத்தில் வருவது, வாராமல் காலம் தாழ்த்துவதாகத் தலைவி எண்ணுவது, அதற்காகத் தோழி ஆற்றுவிப்பது குறித்துப் பல கூற்றுக்களை உள்ளடக்கிய பாடல்கள் அகப்பாடல்களுள் உள்ளன.

‘பகல்நீடு ஆகாதிரவுப் பொழுது பெருகி

மாசி நின்ற மாசூர் திங்கள்

பனிச்சுரம் படரும் பாண்மக னுவப்பப்

புல்லிருள் விடியப் புலம்புசே ணகல’ (பதி.59)

இந்தப் பாடலில் காக்கைப் பாடினியார் மாசி மாதத்தின் பருவநிலை பற்றிக் குறிப்புகிறார் (Duraisamipillai, 1973). பகல்பொழுது அதிகம் ஆகாமல் இரவுப் பொழுது மிகுதியாக விளங்குகின்ற காலமாக மாசித் திங்களைக் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் இந்தக் காலம் மக்களெல்லாம் குளிரால் நடுங்கும் மாதமாகவும் பாடலுள் கூறப்பட்டுள்ளது. பொதுவாக மார்கழியும் தையும் முன்பனி/ பகல் பொழுதில் பனி பெய்யும் காலமாகும். மாசியும் பங்குனியும் பின்பனிக் காலமாகும். பனி பெய்யும் வழியிலே செல்லும் பாணர் மகிழும்படி புல்லிய இரவுப்பொழுது நீங்க, உலக உயிர்களின் வருத்தம் நீங்கக் கதிர்களைப் பரப்பிக் கிழக்கில் உதிக்கும் உதய சூரியன் போலத் தோன்றுபவனாகச் சேரலாதனை இப்பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார். பாணர் மாலைநேரத்தில் செல்வதும் பனிபொழிவதும் பாடலுள் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பாடல் தவிரத் தமிழ் மாதங்களின் பெயர்கள் பிற சங்கப்பாடல்களில் இடம்பெறவில்லை என்பது சிந்திக்கவும் ஆய்வுக்கும் உரியதாகும். பரிபாடல் திரட்டு 10ஆம் பாடலில் கார்த்திகை என்ற சொல் இடம்பெறுகிறது. ஆனால் அது கார்த்திகைப் பெண்களைக் குறிக்கும் சொல்லாகவே உள்ளது.

குறுந்தொகையின் 99ஆம் பாடலினை ஒளவையார் பாடியுள்ளார். பொருள் முற்றிப் புகுந்த தலைமகன் தோழியிடம் உரையாடுவது போல அமைந்த பாடல் இப்பாடல். கடம்ப மரத்தின் கிளையைத் தொட்டவாறு பொங்கிய பெருவெள்ளம் நெடுந்தூரம் சென்று அங்கு உள்ளவர்கள் கையால் இறைத்து உண்ணும் அளவுக்குக் குறைந்து வற்றியது போல என்னுடைய காமம் அமைந்தது என்கிறான் தலைவன். இறை என்ற சொல் இறைவானம், அரசுக்குச் செலுத்தும் வரி, அரசன், தலைவன், முன்கை, கடவுள், உயரம் என பத்துக்கும் மேற்பட்ட பொருளில் சங்க இலக்கியத்துள் பயின்றுவந்துள்ளது. ஆனால் இறைத்தல் (to pump) /சேந்துதுல் என்ற இன்றைய பொருண்மையில் குறுந்தொகையில்தான் முதலில் இச்சொல் இடம்பெற்றுள்ளது (Nagarajan, 2004). மற்ற இடங்களில் பெயர்ச்சொல்லாக இடம் பெற்றுள்ள இச்சொல் குறுந்தொகையில் ஒளவையார் பாடலில் மட்டுமே வினையாகப் பயின்று வந்துள்ளது. இதற்கு பின்னர் கலித்தொகையில் ஒரு இடத்தில் வினையாகப் பயன்பட்டுள்ளது.

ஓக்கூர் மாசாத்தியாரின் - காட்டாறு, தொளி

ஓக்கூர் மாசாத்தியாரின் குறுந்தொகைப்பாடல் (குறுந்.275) ஒன்று தலைவனின் வரவுக்கான நிமித்தங்கள் தோன்றுவதைத் தலைவியிடம் எடுத்துக்கூறுகிறது (Nagarajan, 2004). இப்பாடலில் ஏறுகளுடன் பசுக்கள் மாலைக்காலத்தில் ஊர் வந்து அடைதலை எடுத்துக்கூறுகிறாள் தோழி. இங்கு 2 மணி ஓசைகள் சுட்டப்படுகின்றன. ஆனின் கழுத்துமணி ஓசை ஒன்று, மற்றொன்று தேர்மணி ஓசை. தனது வினைகளைச் செம்மையாக முடித்து வல்வில் கொண்ட இளையர் பக்கம் தொடர ஈரமணலைக் கொண்ட காட்டாறு வரும் தேரின் மணியா அல்லது ஆன்மணியா என்று முல்லைக்கொடி படர்ந்த கல்மேல் ஏறிப் பார்த்துவருவோம். இந்த இரண்டாம் பகுதியில் இடம்பெறும் காட்டாறு எனும் சொல் இன்றைய பொருண்மையில் நாம் பயன்படுத்தும் காட்டு ஆறா அல்லது காட்டு வழியா? பாடல் இரண்டு

நிலைகளிலும் பொருள்கொள்ள இடம் தருகிறது. கருப்பொருள்களாக இடம்பெறும் முல்லைக் கொடியும் ஆவும், ஏறும் முல்லை நிலத்தையும் தலைவன் வருமளவும் தலைவி ஆற்றி இருக்கும் நிமித்தமும் பின்னணியாய் பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளன. எனவே காட்டாறு காடு வழியாகவோ அல்லது காட்டில் பாய்ந்து வரும் ஆறாகவோ அமையலாம். என்றாலும் சொல் அரியசொல். அதனைப் பதிவுசெய்து இந்தப் பாடலை ஒக்கூர் மாசாத்தி பாடலைச் சிறக்கச் செய்துள்ளார்.

அகநானூற்றின் 327ஆம் பாடலையும் ஒக்கூர் மாசாத்தியாரே பாடியுள்ளார். இப்பாடலில் காட்டின் பசுமையை மிக அழகாக வர்ணிக்கிறார், பயிர்கள் காட்டில் பசுமை நிறத்தோடு காட்சி அளிக்கின்றன. மழையால் வளர்ந்த அந்தக் காட்டின் பசுமையை கிளி இனிதாக வளர்த்த இளங்கஞ்சின் சிறகினோடு ஒப்புமைப் படுத்துகிறார். அக்காடு நீர் நிறைந்த சுனைகளைக் மழை பெய்ததால் சுனைகளில் மழைநீர் விழுந்து உண்டாகிய குமிழிகள் குதிப்பது போல சேற்றில் விழுந்த நீர்த்துளிகளில் உண்டான குமிழிகள் குதித்து மறைந்தது. 'துளிபடு மொக்குள் துள்ளுவன சால், தொளி பொரு பொகுட்டுத் தோன்றுவன மாய' (குறு.324:7-8) தொளி என்கிற சொல்லால் மாசாத்தியார் சேற்றினைக் குறிப்பிடுகிறார். இச்சொல் 'உழாஅ நுண் தொளி நிரவிய வினைஞர்' என்று பெரும்பாணாற்றுப்படையில் பிற்காலத்திலும் இடம்பெறுகிறது. அசம்பு (புறநானூற்றில் சேறு என்ற பொருளில் பயன்பட்ட இச்சொல் பிற்காலத்தில் ஊற்று, கண்ணீர், கேணி, பொல்லா நிலம் என்ற பொருண்மைகளில் மாற்றம் பெற்றிருக்கிறது.), சகதி, சவுதி என்று பல்வேறு பெயர்களில் இச்சொல் வழங்கப்படுகின்றது. சேறு என்கிற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் பரவலாக 30க்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் பயின்றுவந்துள்ளது. ஆனால் அந்தப் பொருண்மையைக் குறிக்கும் மற்றுமொரு சொல்லாகிய தொளி என்கிற சொல்லை மாசாத்தியார் பாடலிலேயே முதன்முதலில் காணமுடிகின்றது. தமிழகத்தின் தென்மாவட்டங்களில் இன்றும் இச்சொல் இதே பொருண்மையில் பயன்பாட்டு வழக்கில் உள்ளது. பெண்பாற் புலவர்களின் சொற்பயன்பாட்டுச் செறிவினை இச்சொல் அழகாக எடுத்துக்கூறுவது எண்ணி மகிழத் தக்கது.

எளிய மக்களின் உணவுகளுள் ஒன்றாகக் கீரைகள் சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. வேளைக்கீரை உணவு புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளது. ஒளவையார் புறநானூற்றில் 140ஆம் பாடலில் விறலியர்களால் தோட்டத்திலிருந்து கொய்யப்பட்ட கீரையின் (அடகு) கண்ணுறையாக அரிசி வேண்டி நிற்கும் நிலையைக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார். சீறார் மன்னனின் எளிய உணவு பற்றிக் கூறும்போது தோட்டத்தில் ஆட்டுக்குட்டி மேய்ந்து மிஞ்சிய முஞ்சைக் கீரையை வரகுச் சோற்றுடன் உண்டதைக் கோண்டி எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார் பாடுகிறார் (புறம்.197). பழங்குடிகள் என்று நாம் சுட்டுகின்ற தொல்குடி மக்களின் உணவாகவும் மருந்துப் பொருளாகவும் கீரைகள் உள்ளன. குறவர் குடிமக்கள் கீரையை டாகு என்ற சொல்லால் குறிக்கின்றனர். இச்சொல்லுக்கும் சங்க இலக்கியத்தில் கீரை/ இலையைக் குறிக்கும் அடகு என்ற சொல்லுக்கும் அடிப்படையில் தொடர்பு உள்ளது. தமிழ் மொழி ஒரு இருநிலை வழக்கு மொழி. அந்த நிலையில் பேச்சு வழக்கில் ஒலி இடம் பெயரல், ஒலியன் இடம்பெயரல் ஆகியன நிகழ்கின்றன. தசை> சதை ஆனதைப் போல அடகு > டாகு என்று மாறியுள்ளது.

வல்லியமும் செச்சையும்

வியக்கரம், தீவி, சார்துளம், வரி, உழுவை, வயமா, மிருகாதி, சித்திரகாயம் உள்ளிட்ட பத்துப் பெயர்களைப் புலியைக் குறிக்கும் சொல்லாக உரிச்சொல் நிகண்டு எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. அவற்றுள் வல்லியம் என்ற சொல் அகநானூற்றில் 362ஆம் பாடலில் வெள்ளிவீதியார் பாடலில் மட்டுமே சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. மேலும் செச்சை என்ற சொல் அகநானூறு, திருமுருகாற்றுப்படை, புறநானூறு ஆகிய மூன்று இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ளது. அவற்றுள் முதல் இரண்டு இடங்களில் சிவப்பு என்னும் பொருண்மையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. புறநானூறு வெள்ளாட்டின் கிடாவினை செச்சை என்ற சொல்லால் குறிக்கிறது. புறநானூற்றின் 390ஆம் பாடலில் புதிய ஆடையினைக் குறிக்க ஒளவையார் புதுமடி என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார் (Swaminatha Iyer, 2014). இவ்வாறு பல சொற்கள் சங்கப் பெண் புலவர்களின் சொற்பதிவு நுட்பத்தினை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்களில் பரவலாக இடம்பெறாமல் உள்ள மிக அரிய சொற்களைத் தங்கள் பாடலில் பயன்படுத்திச் சங்கச் சொல்லாய்வு முறைமைக்குப் பல நிலைகளில் பெண்பாற் புலவர்கள் களம் அமைத்துக் கொடுத்துள்ளனர். இவ்வாறாகச் சங்க இலக்கியத்தில் அரிய சொற்களாக இடம்பெற்றுள்ள சொற்கள் சில பிற்கால இலக்கியங்களில் பயன்பட்டுள்ளன. சில மக்கள் வாழ்வியலிலேயேயும் தொடர்ச்சியாகப் பயன்பாட்டில் இருக்கின்றன. சில பயன்பாடு இல்லாமல் மறைந்துவிட்டன. இவை குறித்த முழுமையான ஆய்வினை செய்யவேண்டிய தேவை நமக்கு உள்ளது.

References

- Bakthavachala Bharathi, C. (2008) *Thamizhar Manidaviyal*, Adayalam Padhippagam, Chennai, India.
- Balasubramanian, K.V. (2009) *Natrinai Moolamum Urayum*, New Century Book House, Chennai, India.
- Caldwell, R. (1856) *A Comparative Grammar of the Dravidian or south Indian languages*, Williams and Norgate, London, UK.
- Devaneyya Pavanar, N. (2009) *Sollaraychi Katturaigal*, Pavanar Thamizh Kalanjiyam – 21, Thamizhman Arakkattalai, Chennai, India.
- Duraisamippillai, S. (1973) *Padhitruppathu Moolamum Vilakka Urayum*, Tirunelveli Thennindia Saiva Sithantha Noorpathippu Kazhagam, Tirunelveli, India
- Duraisamy Pillai, S. (2008) *Ettuthogai*, Tirunelveli Thennindia Saiva Sithantha Noorpathippu Kazhagam, Tirunelveli, India
- Malten, T., Lehmann, T. (1993) *A word Index for Cankam Literature*, Institute of Asian Studies, Chennai, India.
- Nagarajan, V. (2004) *Kurunthogai Moolamum Urayum*, 3rd Edition, New Century Book House (P) Ltd, Chennai, India.
- Swaminatha Iyer, U.V. (2014) *Purananuru Moolamum Urayum*, U.Ve. Swaminatha Iyer Nool Nilayam, Chennai, India.
- Sanjeevi, N. (1973) *Sanga Ilakkiya Aaraychi Attavanai*, University of Madras, Chennai, India.

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflict of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License

© The Author 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License

Cite this Article

S. Suja, *Sangam Women Poets: Semantic Techniques*, Indian Journal of Multilingual Research and Development, Vol 3, Iss 4 (2022) 1-7. DOI: <https://doi.org/10.54392/ijmrd2231>

